

Løftet bekræftet

”Abram faldt på sit ansigt, og Gud talte med ham og sagde: Se, min pagt er med dig, og du skal blive fader til mange nationer. Du skal ikke længere hedde Abram, men dit navn skal være Abraham, for jeg har gjort dig til fader til mange nationer.”

1. Mosebog 17:3-5

Beretningen i Første Mosebog er af stor betydning for den oprigtige bibelstuderende. I dens sider er grundlaget for Guds plan for menneskets frelse og den endelige velsignelse af alle jordens slægter lagt. Derfor gør vi klogt i at undersøge dens beretning nøje og dens overensstemmelse med hele den skriftlige beretning, der findes i Bibelen. I vores nuværende betragtning vil vores fokus være centreret om Første Mosebog, kapitel seksten, sytten og atten.

I disse tre kapitler, hvor vi studerer Guds omgang med Abram, senere kaldet Abraham, er det vigtigt at huske på det guddommelige løfte om et ”afkom”. Abram skulle få et afkom, som ville indtage en vigtig plads i Guds plan. Da dette løfte først blev givet til patriarken, var hans hustru Sarai, senere kaldet Sara, barnløs. Ikke desto mindre troede de begge på Guds løfte og ventede tålmodigt på, at et barn skulle blive født. Men der kom intet barn. Første Mosebog 16:1

Det var en lang ventetid. For det første var der den tid, der gik fra løftet blev givet, til Abrams far Terah

døde, lige før de trådte ind i Kana'ans land. Nu var der gået yderligere ti år, og der var stadig ikke kommet noget barn. Sarai var ikke blot ufrugtbar, men også højt oppe i årene, og hendes tro på, at hun skulle blive mor til det lovede afkom, begyndte at svinde. Tilsyneladende troede hun stadig på Guds plan vedrørende et afkom, men begyndte at spekulere på, om det var hans vilje, at hun skulle være moren.

Mens hun grublede over dette og ønskede at samarbejde med Herren, hvis det var muligt, foreslog hun Abram, at Hagar, hendes tjenestepige, skulle være mor til et barn for ham. Ifølge nutidige kristne standarder kunne dette betragtes som en uetisk fremgangsmåde, men tilsyneladende blev det ikke anset for upassende på det tidspunkt. Under alle omstændigheder blev hverken Sarai eller Abram irettesat for det af Herren, selvom han ikke anerkendte barnet fra dette forhold som det lovede afkom. vers 2,3

Set ud fra et naturligt synspunkt viste Sarai's forslag sig imidlertid ikke at være en tilfredsstillende løsning på sagen. Helt uventet for Sarai begyndte Hagar, så snart hun fik at vide, at hun skulle føde et barn, at foragte sin herskerinde. I disse dage blev evnen til at få børn værdsat meget højt, og Hagar begyndte åbenbart at føle, at hun var Sarai overlegen, og hun handlede i overensstemmelse hermed. vers 4

Sarai rapporterede situationen til Abram og udbrød: »Min skyld være på dig«, og forsøgte dermed at give Abram skylden for denne vending i begivenhederne. (vers 5). Det er meget muligt, at Sarai i første omgang forventede, at hvis Hagar fik et barn, ville hun på en eller anden måde blive dets plejemor, og

Hagar ville træde til side og ikke gøre krav på moderskabet. , indså Sarai imidlertid ud fra Hagers holdning, at der ikke var noget håb om en sådan ordening, så hun indså, at det havde været uklogt at foreslå denne metode for at skaffe Abram et afkom.

Abram indså også, at tingene ikke gik som de havde håbet, så i loyalitet over for Sarai tillod han hende at behandle Hagar, som hun fandt det passende. Ifølge vers 6 behandlede Sarai Hagar hårdt, sandsynligvis ved at øge hendes pligter og opgaver. Nogle historiske forskere hævder, at det i henhold til de love, der var gældende på det tidspunkt, ville have været ulovligt at sælge Hagar og dermed få hende ud af vejen. Måske var det derfor, hendes byrder blev øget, i håb om at hun ville forlade husstanden og løbe væk, hvilket var præcis, hvad hun gjorde.

Gud griber ind

På dette tidspunkt greb Herren ind i sagen. Hans engel, eller budbringer, fandt Hagar »ved kilden på vejen til Shur«. Shur var navnet på den store befæstede mur, der adskilte Egypten fra Kana'an. Hagar forsøgte åbenbart at finde vej tilbage til sit eget folk i Egypten, men Herren greb ind og pålagde hende gennem sin engel at vende tilbage og underkaste sig sin herskerinde. 1. Mosebog 16:7-9

Derefter fremsatte englen en bemærkelsesværdig profeti. »HERRENS engel sagde til hende: Jeg vil gøre dit afkom så talrigt, at det ikke kan tælles for dets mangfoldighed. ... Se, du er gravid og skal føde en søn, og du skal kalde ham Ismael, for Herren har hørt din lidelse.» (vers 10,11). Historikere synes at være ganske enige om, at en stor del af befolkningen

i de arabiske lande i Mellemøsten er efterkommere af Ismael.

Hagar var meget imponeret over besøget af Herrens engel. Brønden, hvor englen fandt hende, hed Beer-Lahai-Roi, hvilket på hebraisk betyder "Den Levendes brønd, som ser mig". Hagar syntes at indse, at Herren havde våget over hende, og at selvom hun var flygtet fra Abram og Sarai, havde hun ikke været i stand til at flygte fra Abrams Gud. Hun vendte tilbage til sin herskerinde, og med tiden blev Ismael født. vers 13-16

Denne oplevelse indeholdt også en lære for Sarai og for alle, der stræber efter at tjene Herren. Læren er, at man ikke opnår noget ved at forsøge at flygte fra sine prøvelser eller tvinge dem væk fra sig. Sarai's manglende tro havde bragt en alvorlig prøve ind i hendes liv, og hun tænkte på at slippe af med den ved at tvinge Hagar til at flygte. Men Herren bragte oplevelsen tilbage til hende. Sandsynligvis blødgjorde oplevelsen også Hagars holdning. Under alle omstændigheder tyder den bibelske beretning på, at de to kvinder levede sammen i 15-17 år efter dette.

Guds pagt bekræftet

Der var nu gået tretten år, og i 1. Mosebog 17:1 læser vi: »Da Abram var nioghalvfems år gammel, viste Herren sig for Abram og sagde til ham: Jeg er den Almægtige Gud; vandre for mit åsyn og vær fuldkommen.« Guds udsagn om, at Abram skulle være "fuldkommen", bør mere korrekt læses som "fuldstændig eller retskaffen". Abram var et medlem af det faldne og døende menneskeslægt, og fuldkommenhed i adfærd var helt uden for hans

rækkevidde. Ikke desto mindre kunne han være retskaffen for Herren. Dette er muligt for hele Guds folk, og intet mindre end dette er acceptabelt for Herren.

I vers 2-8 gentog Gud over for Abram den pagt, han tidligere havde indgået, og uddybede nogle af dens træk. I overensstemmelse med den betydning, der knyttes til navne i forbindelse med udfoldelsen af den guddommelige plan, ændrede Herren navnet Abram, der betyder "ophøjet fader", til Abraham, der betyder "fader til en skare". Den oprindelige formulering af pagten sikrede velsignelser til alle nationer gennem det lovede afkom, men i disse vers uddyber Herren denne tanke ved at love, at Abraham skulle blive "en fader til mange nationer", som dermed ville blive velsignet. Udtrykket fader betyder livgiver, og dette var Guds måde at forklare, at den velsignelse, nationerne ville modtage gennem Abrahams afkom, skulle være livets velsignelse.

Apostlen Paulus citerer dette løfte og angiver, at alle, der udøver "Abrahams tro" på de løfter, Gud gav ham, derved kvalificerer sig til at være hans "afkom" (Romerne 4:16-18). Nogle af dette afkom vil være jordiske, og nogle himmelske, men den vigtige sandhed, som Paulus understreger, er, at man ikke behøver at være en naturlig efterkommer af Abraham for at være en del af hans afkom.

"Konger skal komme fra dig," lovede Gud Abraham (1. Mosebog 17:6). Århundreder senere kom Israels konger gennem Abrahams slægt. Den vigtigste opfyldelse af dette løfte er imidlertid forbundet med Abrahams åndelige afkom – Jesus som Hovedet og kirken, hans legeme (; Galaterbrevet 3:16,27-29; Kolossenserbrevet 1:18). Jesus vil være Kongernes

Konge, og hans kirke vil regere sammen med ham som konger i tusind år. Åbenbaringen 5:10; 20:6

Første Mosebog 17:8 siger, at selvom Abraham boede i Kana'an på dette tidspunkt, var han en "fremmed" eller en gæst i landet. Abraham døde uden at have taget det land i besiddelse, som Gud havde lovet ham; heller ikke Isak eller Jakob tog landet i besiddelse. (Hebræerne 11:8-10,13). Abrahams jordiske afkom vil ikke desto mindre komme i besiddelse af landet, når de genopstår ved opstandelsen. Det er yderst vigtigt at holde Guds evige perspektiv for øje i vores studium af hans Ord, for at vi ikke falder i forvirring og vildfarelse i vores bestræbelser på at afgøre, hvordan nogle af hans løfter opfyldes.

Omskæring – et tegn på Guds pagt

I 1. Mosebog 17:10-14 blev Guds instrukser til Abraham vedrørende omskæring givet som et "tegn på pagten" mellem dem. Paulus taler om omskæring som et "tegn" på den tro, som Abraham allerede havde udvist over for Gud og hans løfter, og for alle dem, der vandrer i de samme trosfodspor. Romerne 4:11,12

I Det Nye Testamente bruges omskærelsen til at symbolisere et oprigtigt hjerte og renhed i hensigten. Det er stort set den samme tanke, som findes i Herrens udtalelse til Abraham om, at han skulle være "retfærdig". Selvom Abrahams åndelige afkom ikke opfordres til at udøve den bogstavelige omskæringsritual, opfordres de til at omskære deres hjerter og fjerne al kødelig urenhed. Paulus skrev: »Omskærelsen er den af hjertet, i ånden og i sandheden, ikke i bogstaven; hvis ros ikke er af mennesker, men af

Gud.« »I er omskåret med den omskærelse, der er gjort uden hænder, ved at aflægge legemet af kødet med dets synder ved Kristi omskærelse.« Romerne 2:29; Kolossenserne 2:11

Det er passende, at tegnet på den altomfattende Abrahams pagt er omskærelsen. Når vi tager det Nye Testamente forklaring af, hvad omskærelsen betyder, i betragtning, betyder det, at ingen vil modtage de velsignelser, der er lovet under Abrahams pagt, undtagen på grundlag af renhed i hjerte og motiv foran Herren og en vedvarende tro på hans løfter og retfærdigheden i hans love.

Sarai fik et nyt navn

Når vi vender tilbage til 1. Mosebog 17, afslører Herren i vers 15 og 16 for Abraham, at Sarais navn skulle ændres til Sara – hvilket betyder "adelskvinde", da hun skulle blive mor til konger. Apostlen Paulus forklarer, hvordan Sara af Herren betragtes som mor til konger, idet han siger, at det er fordi hun symboliserer den pagt, hvorved Abrahams åndelige afkom udvikles. Sara er således mor til de samme konger, som Abraham er den symbolske far til. Det er disse konger, som Paulus kalder "løftets børn", og som skal regere i tusind år til velsignelse for alle jordens slægter. Galaterbrevet 4:22-31

Isak blev lovet

Abraham havde stor tro på Guds løfter, men det var ikke en perfekt tro. Til tider vaklede den, og en af disse gange er nedskrevet i 1. Mosebog 17:17,18. På trods af Saras ufrugtbarhed havde Abraham tro til at tro, da Gud først gav ham løftet, at hun ville føde ham en søn, fordi hun dengang var meget yngre. Nu

var hun imidlertid, ud over sin ufrugtbarhed, også nitten år gammel. Da Herren denne gang fortalte ham, at Sara ville føde en søn, ”faldt Abraham på sit ansigt og lo.” vers 17

I sit hjerte, som teksten antyder, tvivlede Abraham på, at sådan noget kunne ske, og da han rejste sig fra jorden, bad han Herren: »Åh, måtte Ismael leve for dit ansigt!« at være det lovede afkom synes at være tanken bag denne bøn. Gud forsikrede Abraham om, at Ismael ville leve og blive fader til et stort folk; men hvad det lovede afkom angik, skulle Sara føde et barn, hans navn skulle være Isak, og han skulle være arving til løftets pagt. vers 18-21

I vers 21 står der, at Isak skulle fødes »på denne bestemte tid næste år«. Her var der tale om en tidsprofeti af stor betydning for Abraham. Han havde ventet i mange lange år på, at Gud skulle opfylde sit løfte om en efterkommer, men i al den tid havde han ikke fået noget tegn på, hvor længe ventetiden ville vare – indtil nu. Gud har ligeledes prøvet troen hos de fleste af sit folk på samme måde gennem denne ventetid. Efter Jesu opstandelse spurgte disciplene ham: »Vil du på dette tidspunkt genoprette riget for Israel?« Jesus svarede: »Det tilkommer ikke jer at kende de tider eller tidsaldre, som Faderen har lagt i sin egen magt.« Apostlenes Gerninger 1:6,7

Ofte, når tiden nærmer sig for forventede begivenheders indtræden, afslører Herren hemmeligheden for sine tjenere. Noah arbejdede i mange år med at bygge arken, sandsynligvis uden nogen bestemt idé om, hvornår syndfloden ville komme, men til sidst sagde Herren: »Endnu syv dage.« (1. Mosebog 7:4). Så nu sagde Herren til Abraham: »På denne bestemte tid næste år.« I

betragtning af, hvad Abraham tænkte i sit hjerte om, hvor usandsynligt det var, at Sara skulle føde ham en søn, gav Herren ham måske denne konkrete oplysning for at styrke hans tro.

I de afsluttende vers i 1. Mosebog kapitel 17 står der, at Abraham var hurtig til at adlyde Herrens instrukser vedrørende omskærelsen, »pagtens tegn«. »Samme dag«, står der i beretningen, lod han alle mændene i sit hus omskære, inklusive sig selv og sin søn Ismael. (vers 23-27). Der er mange beviser i Skriften på, at Herren værdsætter hurtig lydighed. I Abrahams tilfælde tyder hans hurtighed også på, at hans tro på Guds løfte vedrørende Sara var blevet genoprettet, og at han ønskede at udføre alle detaljer vedrørende sin del af pagten.

Gud viser sig for Abraham

Mamre var en amorit, der tidligere havde sluttet sig til Abraham, da han reddede sin nevø Lot. (1. Mosebog 14:13). I 1. Mosebog 18:1 betyder udtrykket "Mamres sletter" åbenbart de sletter, der tilhørte Mamre, for Abraham var blot en fremmed i landet. Tilsyneladende var han dog på venskabelig fod med mange kanaanitter, såsom Mamre og andre.

"Herren viste sig" for Abraham, hedder det i teksten, men senere viser dette fremmøde sig at være et besøg af "tre mænd", der fungerede som Herrens budbringere (vers 2). Denne udtryksmåde bruges ganske ofte i Bibelen, når der tales om Herrens omgang med mennesker (). Intet menneske kunne se Gud og leve (2. Mosebog 33:20). Men når han sender sine budbringere, forventer han, at de, de

besøger, behandler dem med værdighed og tager det budskab, de overbringer, alvorligt.

Disse »tre mænd«, der besøgte Abraham, var engle – det vil sige åndelige væsener – som havde materialiseret sig for at kunne tale frit med patriarken. I Det Nye Testamente omtaler apostlen Paulus dem som sådan og fremhæver dermed Abrahams gæstfrihed som et eksempel, der er værd at efterligne. »Glem ikke at vise gæstfrihed over for fremmede,« skriver han, »for derved har nogle uden at vide det vist gæstfrihed over for engle.« Hebræerbrevet 13:2

Abrahams gæstfrihed

Det er nødvendigt at sætte os i Abrahams sted for at forstå hans store ønske om at få sine uventede gæster til at føle sig hjemme. Det var ikke sådan, at han boede på en travl byvej, hvor tusinder af mennesker passerede hver dag. I stedet boede han på "sletterne" og i et telt. Det er meget muligt, at der kunne gå dage, uden at en eneste fremmed passerede hans telt. Her var der tre af dem, og de gav alle tegn på, at de var mænd af betydelig betydning.

Som Abraham så det, skulle dette blive en særlig begivenhed, og han ønskede at få så meget som muligt ud af den. Abraham var selv en vigtig mand i den del af verden og var vant til at give instrukser, når han ønskede, at ting skulle udføres. Han gav Sara instrukser om at hjælpe med at forberede et måltid til disse usædvanlige gæster. Det samme gælder for den unge mand, som han pålagde at slagte en ung kalv og forberede den til et måltid. 1. Mosebog 18:6,7

Abraham viste en vis begejstring over de tre mænds besøg, for beretningen siger, at han »løb ud til hjorden« og selv udvalgte en kalv, som han vidste ville være mør at spise. Besøg fra Herren gennem hans akkrediterede budbringere var ikke noget nyt for Abraham. Mens apostlen Paulus forklarer, at han "uden at vide det havde taget imod engle", er det meget muligt, at han opfattede disse tre mænd som noget mere, end de afslørede. Under alle omstændigheder viste han sig at være en venlig og imødekommende vært, og Sara synes at have samarbejdet villigt med ham.

Budskabet til Sara

Abraham stod op, mens hans gæster spiste, og påtog sig dermed rollen som tjener. (1. Mosebog 18:8). Mens de spiste, spurgte de tre mænd til Saras opholdssted. Selvom Sara havde hjulpet til med forberedelsen af måltidet, havde hun indtil dette tidspunkt åbenbart holdt sig ude af syne. Da sagde talsmanden for disse besøgende til Abraham: »Jeg vil helt sikkert vende tilbage til dig på den fastsatte tid, og se, din hustru Sara skal få en søn.« vers 10

Teltet lå åbenbart ikke langt fra det sted, hvor mændene spiste, for Sara hørte denne meddelelse og »lo i sit hjerte«, eller, som vi ville sige, »lo for sig selv«. Englen vidste imidlertid, at hun havde lo, og da han senere henviste til det, benægtede Sara det, men englen sagde: »Nej, men du lo.« vers 12-15

»Er noget for svært for Herren?« Dette er den praktiske lære i beretningen for os. Dette er af stor betydning med hensyn til udførelsen af Guds plan. Måske var en af grundene til, at Herren tillod Abraham og Sara at blive så gamle, før Isak blev

født, netop for at demonstrere, at det var ham, ikke dem, der var ansvarlig for opfyldelsen af alle hans løfter.

I dag, og i århundreder tilbage, har kirkeligheden fejlagtigt forestillet sig, at succesen for Guds formål på jorden afhænger af menneskets indsats. Vi bør alle være glade for, at dette ikke er tilfældet, og at hans plan om at velsigne alle jordens slægter gennem Abrahams afkom helt sikkert vil blive opfyldt. Det er sikkert, trods alle de omstændigheder, der synes at tale imod det. Det er et "håb, vi har som et anker for sjælen, både sikkert og fast." Hebræerbrevet 6:19

Gud prøver Abraham

Herren indvier sine tjenere i de anliggender, der vedrører dem og dem, som de er særligt interesserede i. Generelt set bør Guds sandhedsoplyste folk være interesseret i hele menneskeheden. De bør have Abrahams ånd og udvise entusiasme for Guds plan – den plan, der går ud på, at alle jordens slægter skal velsignes gennem Abrahams afkom.

Herren havde besluttet at ødelægge Sodoma på grund af byens grove ugudelighed. Han benyttede imidlertid lejligheden til at sætte Abrahams omsorg for byens indbyggere på prøve, og især hans omsorg for sine egne slægtninge – Lot og hans familie, som boede der. "Skal jeg skjule for Abraham," spurgte Herren, "det, jeg vil gøre, eftersom Abraham helt sikkert skal blive et stort og mægtigt folk, og alle jordens nationer skal velsignes i ham?" 1. Mosebog 18:17,18

I dette afsnit får vi et interessant eksempel på, hvordan Gud tager hensyn til sine tjeneres mentale begrænsninger, så de kan forstå hans synspunkt. For at omskrive Guds udtalelse til Abraham antyder det, at han havde hørt en rapport om, at befolkningen i Sodoma og Gomorra var meget ugudelig, så han var kommet ned for at undersøge sagen. Hvis de var så ugudelige, som rapporten antydede, ville han helt sikkert ødelægge dem. I virkeligheden havde universets Skaber og himlens og jordens Gud selvfølgelig ikke behov for at besøge jorden personligt for at indhente de oplysninger, han havde brug for. Det var blot hans måde at tale på Abrahams forståelsesniveau.

Abraham går i forbøn

Abraham forstod åbenbart, at Herren havde i sinde at ødelægge Sodoma og Gomorra. Han bad Herren indtrængende om at redde byen, især hvis der viste sig at være nogle få retfærdige sjæle der. Abraham spurgte først, om byen ville blive skånet, hvis der fandtes halvtreds retfærdige sjæle. Da han fortsatte med at sænke tallet, er det muligt, at han havde Lot og hans familie i tankerne. Første Mosebog 18:23-32

Herren viste både sin tålmodighed over for Abraham og sin vilje til at vise barmhjertighed ved at imødekomme hans bøn, selvom han blev ved med at sænke antallet. Som det viste sig, var der ikke engang de krævede ti retfærdige, så byerne blev ødelagt. 1. Mosebog 19:24,25

Dette rejser et vigtigt spørgsmål i lyset af Guds løfte om at velsigne alle nationer på jorden. Jesus antyder, at der ikke blev gjort nogen indsats for at

bringe Sodoma og Gomorra til omvendelse. Hvis der havde været det, forklarede Jesus, ville de være blevet bevaret og ikke blevet ødelagt. (Mattæus 11:23,24). Vigtigst af alt forklarede Jesus imidlertid også, at de i dommedagsperioden i riget vil få en mulighed for at omvende sig, ændre deres vaner og vinde liv. Vi ser således et klart eksempel på, at de sammen med resten af verden vil blive husket, i overensstemmelse med det løfte, der blev givet til Abraham, om at alle jordens slægter skal velsignes gennem hans afkom. Hvor ser vi frem til den snarlige opfyldelse af dette og alle Guds løfter til hans menneskelige skabning!